

Vábení měsíce

O úplňku se děje spousta podivných věcí. Mágové svolávají temné sabaty, upíři praží po krvi, démoni zas po duších. Lidé spí, někteří klidně a jiní ne. Ti poslední se za úplňku mění v monstra. Pokaždé umírají, aby se mohli znovu probrat. Probrat jako psí lidi co prahnou po jídle. Jsou to bestie...

Po každé je to stejné, noc co noc po úplňku. Jen co zmizí jeho prokletá podoba, klekne k zemi. Jeho tělo se zoufalstvím klepe, pak to přijde. Začne dusivě zvracet. Na obsah se raději nedívá. Ví co tam je. Peří slepic, kosti králíčků. Bylo by toho víc na vyjmenování. On tohle ale nechtěl. Nechtěl to tak...

Když byl malý vždy se díval na pohádky s vlky. Toužil se stát jedním z nich. Dostat tu zvláštní svobodu co tyto stvoření měly. Celé hodiny si hrával u lesů nebo tam prostě jen čekal jestli tentokrát neprijdou. Později chodil do lesů přespávat. Někdy tam zůstal i týden. Pořád doufal že vlci konečně přijdou. Nechtěl se vzdávat svého snu, naděje. Jenže oni nikdy nepřišli. Proč? Proč nemůže dostat aspoň šanci? Jednu hloupou šanci. Celé noci prosedával u počítače, jen aby našel způsob jak se stát jedním z nich. Až jedné tmavé noci se mu zjevila cesta kterou se má dát.

Světlo naděje zasvitlo u černé magie. Nebál se ničeho, jen aby dosáhl svého cíle. Bezpočet zvířátek došlo k smrti při jeho řádění. Při jeho nočních rituálech, které byly bez účinku. Přestal naprosto mluvit. Reagovat na své okolí. Lidé se mu vyhýbali. Měli z něho strach, jejich instinkt jim napovídal, že s tím podivným klukem není něco v pořádku. Dívky od něj utíkaly z pláčem. Kluci si na něj dovolili jen ve velkých skupinách. Vyřvávali po něm nadávky a házeli různé předměty. Jenže on je nebral na vědomí, jen okolo nich prošel. Bez sebemenšího náznaku zájmu či pohoršení. Rodiče ho posílali k psychiatrům, psychologů, ke všem možným terapeutům. Bohužel nikdo z něj nedokázal dostat jediné slovo. Nakonec to všichni vzdali, jen hoch pořád hledal způsob jak dosáhnout svého snu.

Byla to noc chladná. Kraj byl zalit matným světlem úplňku. Stál na lesní mýtině, před ním se rozkládal pentagram z černých svíček. Plápolaly podivně temně. Opodál ležela svázaná dívka. Nemohlo jí být víc než patnáct. Upírala na něj své velké hnědé oči. Celá byla uplakaná a v ústech měla roubík. Usmál se nad myšlenkou, jak lehké je unést tak naivní děvče. Ani na chvíli mu jí nebylo líto. Zoufale toužil, aby již byla půlnoc. Znovu zkontroloval věci potřebné k rituálu. Nůž, hliněnou mističku . V pořádku.

Konečně v dále zazněly zvony, které oznamovali půlnoc. Chlapec prudce popadl dívku za vlasy a dotáhl jí doprostřed pentagramu. Přiložil dívce ke krku nůž. Začal povolávat všechny síly temna, ďáblí, demony. Zvolával svět temnoty, přivolával krvavé moře. V okolí se ochladilo, všude se vynořovaly temné stíny. Šuměly. Našeptávaly mu aby jim konečně dal po čem touží. Slibovali mu splnit jeho sen. To je to po čem touží. Konečně se mu to splní. Konečně...Se smíchem prořízl dívce hrdlo. Ocítl se záplavě krve. Stíny už na nic nečekaly a vrhli se k dívce. Vše pohltil děs a nepředstavitelná temnota.

Už uběhl měsíc od krvavého rituálu. Dívka byla neustále nezvěstná. Mezitím nepocítil ani jednu výčitku svědomí nebo snad lítost. Toho večera, o úplňku, si ho konečně Luna povolala. Procházel se lesem, když ho to zasáhlo to silné volání. Krví mu jakoby začaly proudit plamínky ohně. Začal okolo sebe máchat rukama, snad se pokoušel oheň uhasit. V tu chvíli se ozvalo děsivé křupnutí. Popraskaly mu všechny kosti v hrudním koši. Další nechutný zvuk. Něco jako natahování gumy. To byla jeho pokožka. Srdce začalo vynechávat, získávalo jiný tep. Kostí zas a zas praskaly, poté hned srůstaly. Kůže se zpevňovala. Už by jí neprokousl ani pes. Po tváři mu tekly slzy. Tvář ztrácela své původní rysy, už skoro nebylo poznat že je

to člověk. Netrvalo to ani půl hodiny. Nocí zaznělo vlčí zavítí. Vlkodlak. Došel svého cíle. Nečekal, rozběhl se do noci. Do nového světa volnosti...

Po tvářích mu tekly slzy. Někdo se u něj zastavil.

„Pane Bože,“ zašeptal jeden z mužů. Chlapec přehlížel zvratky. Nechtěl to vidět, už nikdy. Splnil se mu doopravdy jeho sen? Sen o volnosti, kterou mu nabízelo vlčí tělo? Tohle nebyla ona svoboda. Byl to jeho trest. Jsou oni jeho vysvobození?!

„Zabijte už toho bastarda!“ řekl někdo rozhodně. Ozvalo se tichý nabytí pušky. Konečně po třech letech na něj přišli. Po třech letech zabíjení. Vůně stříbrné kulky pro něj byla vůně svobody. Muž roztřeseně zmáčkl spoušť...

Konec